

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐπὶ τὴν χώραν ἰσῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον ἐπὶ τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Αὐγούστου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 34

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Περὶ τὴν δεκάτην ἐσπερίνην ὥραν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ σύντροφός του ἀπεχειρέτησαν τὴν οἰκογένειαν Ἀσαρμψιάν, ἐκαληνύκτισαν τὸν λοχίαν Μαρσιάλην καὶ τὸν Παῦλον, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοιαρίον τῶν.

Εἶτε ἀκουσίως, εἶτε ἀπὸ κάποιον προαίσθημα, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἤρχιστο νὰ συλλογιζέται τὰ κατὰ τὸν Ζορρές. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς εἶχε γνωρίσει τὸν Πάτερ-Ἐσπεράνην, συναντηθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Καρακάσιν εἴτε ἄλλου, ἢ ἐν τὸν περιέγραψεν ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἔχασε πρὸ ἐλίγου καὶ ὁ κ. Μανουήλ. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο τις νὰ ἐπιρρίψῃ κατὰ τοῦ Ζορρές τὴν μομφήν, ὅτι ἐπένοησε δεῖξαι τὴν συνάντησιν αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἰεραποστόλου, διὰ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἐπιτάκτας τῶν πλοιαρίων, τὰ ἑποῖα μετέβηκαν εἰς Σάντα-Ζουάνας.

Ἄλλ' ἐξ ἄλλου, ἔμεναν ἡ δι-αβεβαίωσις τοῦ Ἰνδοῦ ἐκείνου Μπαρέ, ἰσχυριζομένου ὅτι ὁ Ζορρές εἶχεν ἀναπλεύσῃ καὶ ἄλλοτε τὸν Ὀρενόκον, τουλάχιστον μέχρι Καρίδας. Μεθ' ὅλας τὰς ἀρνήσεις τοῦ Ἰσπανοῦ, ὁ Ἰνδὸς ἐπέμεινε εἰς ὅ,τι εἶπεν. Οἱ ξένοι δὲν συγχάζουν ἴσως πολυάριθμοι τὰς χώρας αὐτῆς τῆς μεσημβρινῆς Βενεζουέλας, ὥστε νὰ κάμῃ κανεὶς λάθος καὶ νὰ ἐκλάβῃ ἕνα ἀντὶ ἄλλου. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ ἰθαγενούς, τότε μάλιστα ἄλλα προκειμένου περὶ τοῦ Ἰσπανοῦ τούτου, μετὰ τὴν τόσον ἰδιαιτέραν καὶ χαρακτηριστικὴν φυσιογνωμίαν, ἠδύνατο τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἔχασεν λάθος ;

Ἄλλ' ἂν τῶ ὄντι ὁ Ζορρές εἶχεν ἐλθῆ εἰς τὴν Καρίδαν καὶ εἰς τὰ περίεχ χωρία, διατί ἄρα γε νὰ τὸ ἀρνήται;... Ποίους λόγους εἶχε διὰ νὰ κρύπτεται;... Ἡ ὁμολογία του κατὰ τί ἠμποροῦσε νὰ τον βλάβῃ ἀπέναντι ἐκείνων, τοὺς ὁποίους συνῴδευεν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Σάντα-Ζουάνας;...

Δι' ὅλα ταῦτα, πολλὴ πιθανὸν ὁ Μπαρέ νὰ ἠπατάτο. Μεταξὺ δύο, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς λέγει: «Σὲ εἶδα ἐδῶ» καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται: «Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ με εἶδες, διότι ἐδῶ δὲν ἦλθα ποτέ».

ἂν ὑπάρχῃ λάθος, πρόφανώς τὸ λάθος τοῦτο δὲν εἴμπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸν δεῦτερον.

Καὶ ἐν τούτοις, τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ δὲν ἔπαυε νὰ πασχολῇ τὸν νοῦν τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν, διότι ἐφοβήτο ὄχι διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ διὰ τὴν Παυλίαν Κερμιώρ... Τὴν νύκτα ἐκείνην ἤρρησε πολὺ νὰ κοιμηθῇ, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐδέησε νὰ τον ἐξυπνήσῃ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἤρχετο ν' ἀνυφούται ἀπὸ τὸν ὄρξοντα.

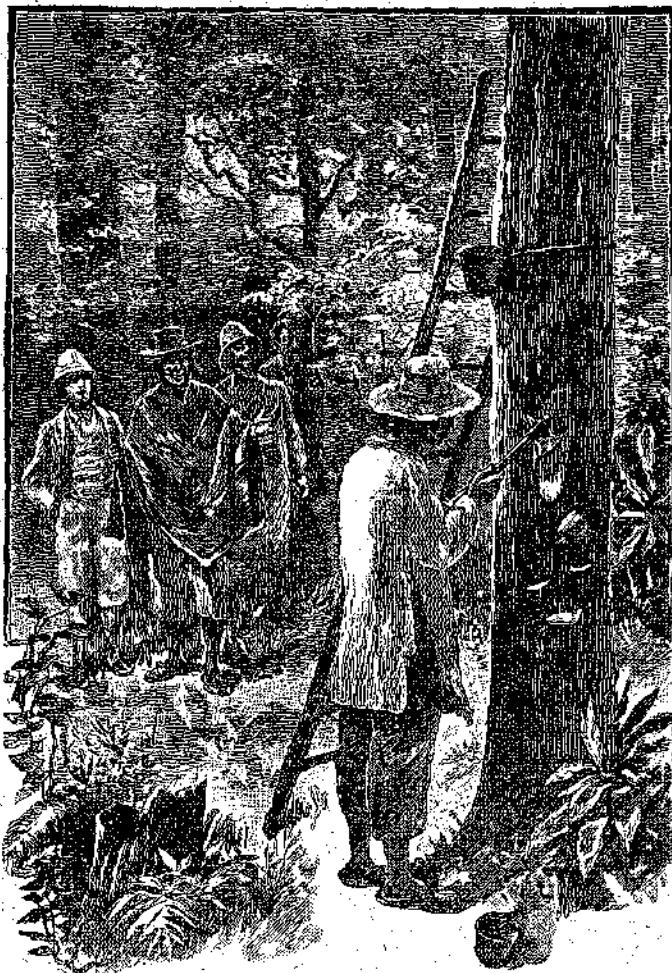
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ
ΤΟΥ Κ. ΔΕΙΟΜΩΝΙΩΝ.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥ-ραν, ὁ Παῦλος ἐξύπνησε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Ὅταν ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ δωμάτια τῶν, εἶδον τὸν κ. Μανουήλ μετὰ τοὺς υἱοὺς του, ἀναμένοντας. Μετ' ὀλίγον κατέφθασαν καὶ οἱ δύο φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἀνήγγειλαν, ὅτι ἡ ἐπισκευὴ τῆς Γ α λ ι ν ε τ τ α ς ἐπροχώρει, καὶ ὅτι τὸ πλοιαρίον θὰ ἦτο ἐντελῶς ἑτοιμον τὴν ἐπαύριον.

Ἐξεκίνησαν ἀμέσως διὰ τοὺς ἀγρούς, ἐπεὶ ἦσαν ἤδη συνηγμένοι οἱ γομέροι.

Οἱ ἀγροὶ αὐτοὶ εἶνε μᾶλλον δάση. Ἐκεῖ σημεῖονουν ἐκ τῶν προτέρων τὰ δένδρα, ὅπως γίνεται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑλοτομίας, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι δὲν τὰ σημεῖονουν διὰ νὰ τὰ κόψουν, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ χαραξοῦν τὸν φλοιὸν τῶν, — νὰ τὰ ἀλάμξουν — μετὰ μίαν λέξιν, ὅπως λέγουσιν διὰ τὰ γαλακτοφόρα δένδρα εἰς τὴν

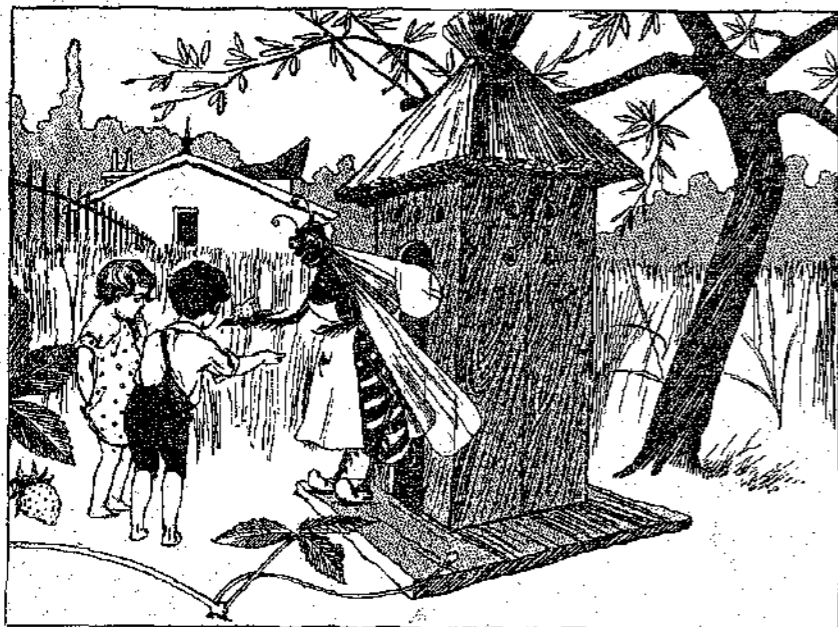

«Ἐχάρασσε τὸν φλοῖον τῶν μετὰ μικρὸν πέλεκυν.» (Σελ. 270, στήλ. α')

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ.

Ευθύς άμα έκτύπησαν, άκούσθηκε από μέσα μιά φωνή :

— Ποιός είναι ;

— Έμεϊς, Κυρά Μέλισσα, άνοιξέ μας.

Η Κυρά Μέλισσα άνοίγει την πορτούλα, και παρουσιάζεται με τό φόρεμά της, όλο γραμμές κίτρινες και μαύρες.

— Τί θέλετε, μικρά μου ;

— Κυρά Μέλισσα, μήπως έχεις νά μας πωλήσης ζάχαρι, γιά νά φάμε τές φράουλές μας ;

— Ζάχαρι δέν έχω, άπεκρίθη η κυρά Μέλισσα· έχω όμως ώραϊο μέλι, και από αυτό θά σας δώσω μετά χαρά.

Πραγματικώς, τούς έβαλε λιγάκι μέλι επάνω 'ς ένα μεγάλο φύλλο άχλαδιάς, και έπειτα έμβήκε πάλι 'στο σπιτάκι της νά έργασθή, γιατί η Κυρά Μέλισσα είναι καλή νοικοκυρά, φιλεργή, και φυσικά δέν έχει καιρό νά στέκεται 'στην πόρτα της και νά φλυαρή.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Και προσβλέπων τον άδηγόν με αστήρητητα, ούτωσί αούτηράν διατύπωσε την έρωτησί του :

— Δέν μου λέγεις ποιόι είναι αυτοί οι άνθρωποι, που προστρέχουν άμέσως μόλις άκούσουν την σφυρίκτραν σου ;

— Είναι φίλοι μου, αυθέντα.

— Έχεις, βλέπω, πολλούς φίλους εις αυτόν τον τόπον.

— Τιμή μου, ούθέντα.

— Όραία τιμή ! Αυτοί οι τρεις που ήλθαν πρό όλίγου είχαν όψιν καλούργων και ήσαν ένδεδυμένοι ως λχσταί.

— Είς τον τόπον μας, αυθέντα, καθώς ένδύεται όπως είμπορεί και όχι όπως θέλει, ακόμη και αυτοί οι εύπατριδάι. . .

— Πώς ; ήσαν εύπατριδάι αυτοί που είδαμεν πρό όλίγου ;

— Μάλιστα ; αυθέντα, εύγενείς όσον και ο βασιλεύς της Γαλλίας ; αλλά δυστυχώς όχι τόσο πλούσιοι.

— Μπα ! και πως τολμάς τότε νά τους σφυρίξες ;

— Και μήπως ξεύρω εγώ ποιόι θακούσουν τη σφυρίκτρα μου ;

— Άρχισα νά σ' έννοώ, Ιωθήνε, άπεκρίθη ο κύριος Όρδερίκος με ύφος καχύποπτον. Σου λέγω όμως καθαρά, ότι δέν μου άρέσουν αυτά τά μυστηριώδη σου συνήματα, που μου κουβαλούν εδώ κάθε λογής ανθρώπους, άγνωστους και υπόπτους.

— Άν ήξευρα ότι θά σας δυσαρεστήσω, αυθέντα, δέν θά εσφύριζα καθόλου, άπεκρίθη εύγενώς ο Ιωθήνος. Όσον διά τον σκοπόν που παίζω με την σφυρίκτραν

μου, αυτός είναι γνωστός και δημοτικώτατος εις τον τόπον. Είναι ο χαριτωμένος του εύγενούς και φυσικού μου κυρίου, όσοι δέ τον άκούουν, προστρέχουν νάδελφωθούν με εκείνον που τον παίζει.

— Του φυσικού σου κυρίου ! άνέκραξεν ο καθηγητής. Είσαι, καθώς μου είπαν, από την Μαζέρην, πολίτης ελεύθερος. Άλλ' επειδή η Μαζέρη είναι προστηγμένη εις τό Κράτος, άρα φυσικός σου κύριος είναι ο Μεγαλειότατος βασιλεύς μας Λουδοβίκος ο Δωδέκατος.

— Άς είναι και έτσι, αυθέντα, υπέλαβεν ο Ιωθήνος με ύφος γλυκύτερον. Άλλά πλησιάζομεν εις την Ταρασκώνην. Είναι καιρός νά τρέξω πρωτίτερα εις την πόλιν, δια νά παραγγείλω τό δειπνον σας. Απόψε, άν μου τό επιτρέψετε, θά λάβω την τιμήν νά σας κάμω μίαν αήτησιν.

Εξώρμησεν τότε με καλπασμόν, όλίγον έλειψεν ναντρέψη κατά την διάβασιν του ένα των λογχοφόρων, και εξηφανίσθη εις νέφος κονιόρτου, προσποιούμενος ότι δέν ήκουε που τον έκραζαν. . . Έσπευδε νά προειδοποιήση τον ξενοδόχον και νά τον παρακαλέσθ, νά μήν αποκαλύψη την ταυτότητά του, — πράγμα τό όποϊόν δέν είχε φοβηθή έως τώρα, διότι εις τά μέρη, από τά όποια είχαν διέλθη, κανείς δέν ώμίλει γαλλικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Όδηγός ύποπτος. — Αί πανουργίαι του Ιωθήνου. — Όταν δέν έννοή κανείς, εις ούδέν χρησιμεύει νάκούη.

Η συνοδεία έπλησίαζε τώρα την πόλιν της πόλεως, η όποια εύρίσκετο εις τό άκρον της γέφυρας του Άριέζου. Έκει πλέον δέν υπήρχε φόβος προσβολής, και άπαξ είσήρχετο εις την Ταρασκώνην, διατιλούσαν υπό την άμεσον κυριότητα του βασιλέως της Γαλλίας, ο κύριος Όρδερίκος θά εύρισκεν όσση ήθελε προστασίαν εκ μέρους των άρχων της πόλεως, των όποιων έαχόκευε νά ζητήσθ την συμβουλήν, εν η περιπτώσει η διαγωγή του Ιωθήνου θά εξήκολούθει νά τφ φαίνεται ύποπτος.

Τό ξενοδοχείον της Ταρασκώνης ήτο καλόν. Ο ξενοδόχος, όνόματι Ιωάννης Βουρνάκος, είχε κληρονομήσθ ούτως είπειν παρά των προγόνων του και των προκατόχων του, μίαν έκτακτον ικανότητα νά παρασκευάζη φαγητά όρεκτικώτατα, και διά τούτο τό ξενοδοχείόν του είχε μεγάλην φήμην και πολλούς πάντοτε πελάτας.

Ο Ιωάννης Βουρνάκος πιθανόν νά μήν ένόησεν έντελώς, δια ποιους λόγους ο Ιωθήνος τον παρεκάλεσε νά μήν αποκαλύψη εις τον κύριον Όρδερίκον, ότι διετέλει εις την ύπηρεσίαν του ύποκόμητος της Ναρβόννης. Ούχ' ήττον καλή τή πίστιν του το ύπεσέθη, άγαποδιδών την εκδούλευσιν του Ιωθήνου, ο όποιος

έσπρεν εις τό ξενοδοχείόν του τόσφ σημαντικόν ταξειδιώτην, με ακολουθίαν μάλιστα έννέα ανθρώπων και δεκαεξή κτηνών !

Έγκατέστησε λοιπόν τον κ. Όρδερίκον εις τό καλλίτερον του δωμάτιον, και άμα ήτοιμάσθη τό δειπνον, ήθέλησε νά ύπηρετήσθ ο ίδιος εις την τράπεζαν τον έπίσημον ξένον. Η εύλαβής αυτη προθυμία και η σταμυλία του ξενοδόχου, ένέπνευσαν εις τον κύριον Όρδερίκον την ιδέαν νά ζητήσθ πληροφορίας από αυτόν τον άνθρωπον. Άπέπεμφε λοιπόν τούς ύπηρετας του και τον έδηγόν, και έμεινε μόνος μετά του Ιωάννου Βουρνάκου, τον όποιον ήρχισε νά έρωτά περι όλων όσα ένδιεφέρετο νά μάθθ.

Ούτως ο κύριος καθηγητής άπέκτησεν άρκετάς γνώσεις περί των διαφόρων δρόμων και σταθμών της χώρας, αλλά και μερικής ακόμη ύπονοίας κατά του έδηγού του, εξ αιτίας της προφανούς στενοχωρίας, με την όποιαν ο Βουρνάκος άπεκρίνετο εις τας περι Ιωθήνου έρωτήσεις προσέειπε νά κρατήσθ τό μυστικόν του.

— Πολύ όλίγον τον γνωρίζω, έλεγε. Περνούν, βλέπετε, τόσο άνθρωποι από τό ξενοδοχείόν μου. Άλλά και τίποτε κακό δέν ξέρω γι' αυτόν. Είναι πολύ λαμπρό παιδί. . .

Όταν παρετέθησαν επί της τραπεζής και τά επιδόρπια, ο Ιωάννης Βουρνάκος άπεσύρθη, και κατά διαταγήν του Όρδερίκου, είδοποιήσεν τον Ιωθήνον ότι ο κύριός του τον άνέμεινε.

Μένον που είδε τον κ. Όρδερίκον, ο Ιωθήνος ένόησεν από την έκφρασιν του προσώπου του, ότι δέν ήτο εύνοϊκή η στιγμή δια την αίτησιν, την όποιαν εκόκπευε νά τφ κάμθ. Στηρίζων τούς άγκώνας επί της τραπεζής, με ύφος δικαστού, με μέτωπον συνωφρωμένον, με βλέμμα άυστηρόν, η καθηγητής εκύτταζε τό ποτήριον και την φιάλην του γλυκού οίνου, άποθεθειμένα πλησίον του επί σιλινπού μετ'αλλίνου δισκου.

— Πρόκειται νά μου ζητήσθ κάποιαν χάριν, Ιωθήνε, είπεν. Άς ίδωμεν, τί θέλεις ;

— αυθέντα, άπεκρίθη ο Ιωθήνος, ιδού τί έξαιτούμαι ταπεινώς από την καλωσύνην σας. Υπεσέθητε νά μου πληρώσετε πέντε χρυσά σκούδα, άμα φθάσωμεν εις τό Βέρναζον. Άλλ' επειδή έχω νά κάμω εις την Ταρασκώνην μίαν παραγγελίαν, δια την όποιαν άπαιτείται προκαταβολή, θά μου εκάμνατε πολύ-πολύ μεγάλην χάριν, άν ήθέλατε νά μου πληρώσετε τά δύο από τά πέντε αυτά σκούδα.

Ο κύριος Όρδερίκος έμόρφασεν, έστήριξε τον πάγωνα επί των δύο χειρών, και έμεινεν όλίγας στιγμάς σκεπτικώς. Έπειτα υπεμισιδίασε καθ' εαυτόν, έρρήφην έόλιγον κρασί, δια νά καθαρίσθ την

φωνήν και τό πνεύμα, και είπε προς τον Ιωθήνον έντόνωσ :

— Θά σου δώσω εύχαριστως τά δύο χρυσά σκούδα, άλλ' όχι χάρισμα ! α, μή το έλαίσης αυτό, κατεργαράκο μου ! Θά σου τά δώσω υπό ένα. . . υπό δύο. . . υπό τρεις μάλιστα όρους. Και ιδού ο πρώτος : Ικανοποίησε την περιέργειάν μου. Όλοι εκείνοι οι άνθρωποι, οι όποιοι έπροσκυνούσαν εις τον δρόμον τό κόκκινον άλογόν σου, όπως άλλοτε οι Ίσραήλται τον χρυσούν μύσχον, μήπως είναι έθνικοί, είδωλολάτραι ;

— Όχι, αυθέντα, άπαναντίας είναι πολύ καλοί χριστιανοί. Άλλ' η πτωχεία των δέν τους έμποδίζει νάναγκωρίζουν, νά έκτιρούν και νά θαυμάζουν πάν ένεινε ώραϊον. Και εις τον τόπον αυτόν τίποτε δέν έκτιμάται περισσότερο από ένα ήπρον καθαρού αίματος και τελείου τύπου.

— Και τί ένδιαφέρονται οι έλεεινοί αυτοί χαρικοί δια τά ώραϊα άλογα ; Μήπως καθολικισμοί ποτέ ;

— Άλλά διατί τότε και οι πρίγκιπες, οι βασιλείς, οι αυτοκράτορες, εύχαριστούνται νά κυττάζουν τά άστρα, αφ' ου δέν ήμπορούν νά τα ξεκολλήσουν από τό στερέωμα και νά στολίσουν με αυτά την κόρην του καπέλου των ;

— Εσύ, βλέπω, έχεις λ ο γ ο κ α ι άν τ (λ ο γ ο) άλλ' αν άρχίσας τά σοφίσματα, δέν θά τελειώσωμεν ποτέ, άνέκραξεν ο κύριος Όρδερίκος, εύχαριστημένος κατά βάθος δια τό εύφυές της άπαντήσεως του Ιωθήνου. Άς ειπε' ύποχωρώ ως προς τον πρώτον όρον, ο όποιος άλλως τε δέν με ένδιαφέρει και πολύ. Μή νομίσης όμως ότι θά με εύρης τόσον εύκολον και δια τούς δύο άλλους. . . Άκουσε τώρα τον δεύτερον : θέλω νά μου παραδώσης άμέσως την άργυράν σφυρίκτραν σου, και εγώ θά σου την έπιστρέψω όταν φθάσωμεν εις τό Βέρναζον.

— Την σφυρίκτραν μου ;

— Ναι. Οι όξεις της ήχοι, και οι άνθρωποι που προστρέχουν όταν τούς άκούουν, όπισω από τούς θάμνους, με έννοχλούν.

Ο Ιωθήνος έβγαλεν από την ζώνην του την σφυρίκτραν, άλλ' ένώ ήτο έτοιμος νά την παραδώσθ, έστάθη ως νά μετενόησε και είπε :

— Και ο τρίτος όρος, αυθέντα ;

— Ο τρίτος μου όρος είναι, ότι δέν θά κάμθ ούτε βήμα από πλησίον μου, εις όλον τό διάστημα που θά είμεθα εδώ, και ότι επί παρουσίαν μου θά πληρώσης την προκαταβολήν εις τον έμπορον εκείνον, ο όποιος φαίνεται ότι δέν σ' έμπιστεύεται από τά μούτρα σου. . .

Η νέα αυτη άπαιτήσις του Όρδερίκου, δέν έστενοχώρησε τον Ιωθήνον, όσον έπερίμενεν ο κύριός του.

— Πολύ εύχαριστως, αυθέντα, άπεκρί-

θη. Άφ' ου μου δίδετε την άδειαν νά διαπραγματευθώ εμπρός σας τας μικράς μου υποθέσεις, δέν έχετε παρά νά προσκαλέσετε εδώ τον Άγσωμον τον σαγματοποιόν. Είναι πρώτης τάξεως τεχνίτης, και έχει πελάτας τούς μεγαλητέρους άρχοντας του βασιλείου ! Όσον δια την σφυρίκτραν μου, ιδού, σας την παραδίδω ! αλλά τολμά, αυθέντα, νά σας παρακαλέσω νά μή μου την χάσετε, διότι μου είναι πολύτιμος.

Πολύτιμος. . . Αυτην την ιδέαν έσχημάτισε και ο σοφός κύριος Όρδερίκος, αφ' ου παρετήρησε μετ' έκπληξσεως, ότι η άργυρά σφυρίκτρα εκοσμήτο δι' οικόσμημον, όχι τόσον εύκρινώς άποτυπωμένου, επί του όποϊου μόνον τρεις κρίνοι εκρίνοντο καθαρώς. Και την εφύλαξεν εις τό χρηματοφυλάκιόν του, άλλ' αφού πρώτον την μετεχειρίσθη δια νά καλέσθ ένα ύπηρετήν του Ξενοδοχείου, τον όποιον διέταξε νά υπάγθ νά φέρθ τον Άγσωμον, τον σαγματοποιόν.

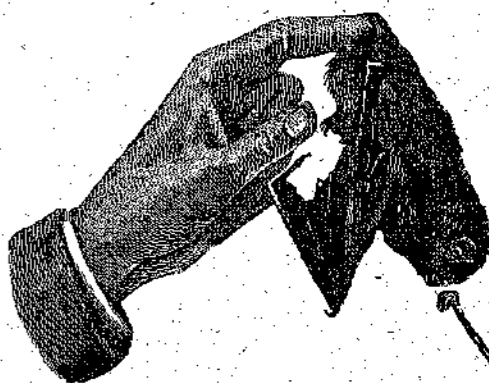
Ο Ιωθήνος έμεινεν άφωνος και ήσυχος καθ' όλον αυτό τό διάστημα. Άλλ' όταν μετ' όλίγην ώραν, ο γηραιός Άγσωμος, υπέικαν εις την πρόσκλησιν του ταξειδιώτου, ένεφανίσθη εις τό δωμάτιόν του, ο Ιωθήνος έτρεξεν ευθύς εις προύπαντήσιν του, και γρήγορα-γρήγορα του εκάμεν όλόκληρον όμιλίαν εις την γλώσσαν του "Οχι, την όποιαν, καθώς γνωρίζομεν, ο κύριος Όρδερίκος δέν έννοούσε καθόλου.

— Όμιλείς γαλλικά ; ήρώτησεν ο καθηγητής τον σαγματοποιόν, ο όποιος έπροχώρηε ύποκλιόμενος εις κάθε βήμα.

— Μάλιστα, και είμαι εις τας διαταγάς σας, αυθέντα, άπεκρίθη ο τεχνίτης. (Έπεται συνέχεια)

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΗΣΟΣ

ΠΟΥΛΙ Η ΟΧΙ ;

— Πηλί άσχημο πουλί ! είπεν η Έλενίτσα, παρατηρήσασ με μορφοσμέν άηδίας μίαν νυκτερίδα, την όποιαν ο μεγαλητερος αδελφός της εκράτει κραμασμένη από τό άκρον του δακτύλου.

— Έν πρώτοις, είπεν εκείνος, δέν είναι πουλί.

ορβία με τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι καὶ Με-
λαγχολικὴν Σεληνολάριδα· ἡ Σκόνη τῶν
Ἀθηνῶν μετὰ τὸν Ἐρεθρὸν Νέφος, Δερδροντο-
γίας τῶν Ἀθηνῶν, Ἄρθος τοῦ Ζαπετίου,
Δικηγέρονος τῆς Νεολαίας καὶ Ἄρθος τοῦ Μα-
ίου· ἡ Μέλλουσα Καλόγραμμα μετὰ τὴν Διοπτρο-
φοσοῦσαν, Ναυτοπούλιαν τῆς Ἄρθου, Μικρὸν
Γυμασιόπαιδα, Αἰγυψίαν Ἀθηνῶν καὶ Δι-
κηγέρονος τῆς Νεολαίας· τὸ Σπήλαιον τῶν
Μορῶν μετὰ τὸ Κορινθιακὸν Κύμα, (εἰ δύνα-
τον μετὰ τὸ νομὸν τῶν)· ὁ Ψευδοδικηγόρος μετὰ τὸ
Ζικ-Ζακ καὶ Νοσταλγούσαν Ἑλληνίδα· ἡ
Κυμαστικὸσα Θάλασσα μετὰ τὴν Ἀναδεδωκίην
Μαργαρίταν, Νεράϊδαν τῶν Σπεσιῶν καὶ Λυ-
δοκράτειραν Ἐδοῦσαν· ὁ Δίσκος Ἥλιου με-
τὰ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάτης καὶ Κοιμιστῶσαν
Θάλασσαν· ὁ Παρτίονος Κατεργάτης με-
τὰ τὸν Σχοκοκθάρτην, Νοσταλγούσαν Ἑλλη-
νίδα, Ποιμενίδα τῆς Δόξης καὶ Βιρονείαν
τῆς Βιμαρμένης· ὁ Νοκτοκόραξ μετὰ τὸν Ἦρα
τοῦ Σουλίου, Μαγικὴν Βίβλον, καὶ Ἄρθος
Ἀθῆων (μετὰ τὸν βίβλον αὐτῶν)· ἡ Σπαρτιά-
τις Σειλιωνίς μετὰ τὴν Ἀσπροποταμίην, Πει-
ραϊκὴν Ἀβρὰν καὶ Χιαντὸν Ὀρίκοντα· ἡ Μι-
κρὰ Ἀναδεδωκίη μετὰ τὴν Χρυσὴν Ἀναδεδωκίην,
Δημιότιδα Βόλου, Ποιμενίδα τοῦ Ἡλίου καὶ
Βασιλέα τῆς Νυκτὸς· ἡ Μελαγχολικὴ Σε-
ληνολάρις μετὰ τὸν Δικηγέρονος τῆς Νεολαίας,
Πανταχῶς Παρόντα, Νεολαίαν τῶν Μαρι-
σιῶν καὶ Τυδέα· ἡ Κωπηλιτικὴ Κύθρον με-
τὰ τὸν Κάλυκα Ῥόδου, Κρητικὴν Κάσταρον, Μα-
γικὴν Βίβλον, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου καὶ
Χλόην τοῦ Κηφισοῦ (αὐτὴν μετὰ τὸν βίβλον
αὐτῶν)· ἡ Ἀρμενακτικὴ Ἀβρὰ μετὰ τὴν Ἐν-
δοκὸν Φαριανὴν, Φλιασὴν Σαυθαμάλουσαν,
Ἑλάναν τῆς Δευκάδος, Μικρὸν Περπολιτὴν
καὶ Κύμα τῆς Δευκάδος, (μετὰ τὸν βίβλον αὐ-
τῶν, εἰς εὐαρεστοῦνται)· τὸ Κρητικὸν Κάσταρον
μετὰ τὴν Θαλασσοποταμίην, Λαριτωμένην Μαυ-
ρίτσιαν, Ἡλίου τοῦ Δονάθου, Φαίδιμην καὶ
Ἐναν· ἡ Ὀρειοπαλιὰ Ψυχὴ μετὰ τὴν Σιο-
πηλὴν Νύκτα, Ἐδρετὴν Καρδίαν καὶ Ἰσπερ-
φραντὴν Ἑλληνίδα (μετὰ τὸν βίβλον αὐτῶν)· ἡ
Φαίδιμη μετὰ τὴν Ναυτοπούλιαν τῆς Ἄρθου,
Ἐδδμον Κόρην, Χαλιμῶν, Ἀλιμῶν Κύμα
καὶ Λακὸν Ὀνειρόν· ἡ Ἑλληνικὴ Ψυχὴ
μετὰ τὸν Ἀγροπολιτικόν, Χαλιμῶν, Κα-
τασομάλουσαν, Ἀεμιόβλητον καὶ Ἀντιγόνην·
τὸ Ἀρριολοῦσαν Ἄρθον μετὰ τὸ Νυκτο-
λούλουσαν, Ἀναδεδωκίην Μαργαρίταν, Χι-
αντὴν Μαργαρίταν καὶ Μαργαριτοφόρον (εἰ δύ-
νατον μετὰ τὸν βίβλον αὐτῶν)· ἡ Ἰσπερφραντὸς
Ἑλληνίς μετὰ τὴν Κόρη τῶν Ἀλλεῶν, Κόρη
τοῦ Σπρωιδίου, Ἐρεθρὴν Κόρη, Ἐδδμον
Κόρη καὶ Νεάντα τῆς Θαλάσσης· ὁ Ἰσπερ-
φραντὸς τῆς Ὀμιχλῆς μετὰ τὴν Κορναίαν Μασαί,
Χαλιμῶν, Ἰσπερφραντὸν τῶν Κρακῶν (τὸν ὅπου
γνωρίζει) Μαργαριτοφόρον καὶ Φαίμυλον·
τὸ Κορινθιακὸν Κύμα μετὰ τὸν Περπολιτὴν
Αἰγύου, Ἀρρὴν Φιλίαν καὶ Μικρὸν Γρασο-
βίπαιδα· τὸ Ἰλιὸν Μέλαθρον μετὰ τὸ Πνεῦμα
τῆς Ἀντιλογίας καὶ Ρωσικὴν Καραμέλαν
(εἰ δύνατον μετὰ τὸν βίβλον αὐτῶν).

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου στέλλει ἡ Δι-
άπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Χοιρινὸν*
Μαῖον σήμερον ἐχρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς
σου τὴν πληροφάνειαν σου δὲν δημοσιεύω, διότι
κατὰ δὲν δημοσιεύω ἐρωτᾷς: περὶ κήφου τε-
τραδίου ἢ Σπαρτιάτιδα Σειλιωνίδα (φαν ἀκομαί-
τι οὐραία πο: ἐπερώσατε εἰς τὸ Τετὸν, κ' εὐχα-
ριστῶ δι' αὐτὸ πᾶν ἐχράξατε εἰς τὸν κορμὸν
τοῦ δένδρου: τώρα ἔπονς περὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ
βλέπη πόσον με ἀγαποῦν οἱ φίλοι μου. Διὰ
τὸ ἄλλο πᾶν γράφει, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ γί-
νη τώρα ἄφιστε νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τῆς ἔξοχῆς.)
Διοσκουρόν (δχι, καὶ οἱ εἰς δὲ ἐπιτρέπεται
νὰ διαγινώσκῃς) Γεώργιον Μπουκετάκιον (εὐ-
χαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπᾶθῶμα.) Ἀποκρίσας
Ἑλληνίδα (σήμερον δημοσιεύω τὰς δύο πληροφ-
ρίας, δὲται ἡ ἄλλη δὲν μου ἐφάνη σαφῆ.) τὸ Π.

Πνεῦμα μου ἤρσα, καὶ ἔως τὸ δημοσιεύω.)
Κρητικὸν Κάσταρον (ἐγγέλασα πολὺ μετὰ τὸ
ἀστερον κῆρυκα τοῦ μικροῦ ὑπέρτου) Χρωματι-
στὰ τετραδία δὲν ἔχω ὅσον διὰ τὴν ἄσκησιν, εἰ-
μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ συμπῶσις.) Δικηγέρονος τῆς
Νεολαίας (φοβερὰ πρῆματα τέλος πάντων! ἡ
ἀίτησις σα: ὅμως περὶ ἀλληλογραφίας δὲν δημο-
σιεύεται, διότι ἀκαταξίωτος ἀλληλογραφία μετα-
ξὺ ἐτεροφύλων ἄδιφρα, ἂν εἰσθε συγγενεῖς.)
Δοκίμιον τῶν Σαλῶν (ἔσπετα τοὺς τόμους
τῆς ἐκλογῆς μου, καὶ ἐλπίζω νὰ σοὺ ἤρσαν πολὺ.)
Ἰσπερφραντὸς τῆς Ὀμιχλῆς (τί κα' ἀκλυσιμὸς ἀπὸ
πληροφάνειας μὰ ποῖαν νὰ πρωτοδημοσιεύσω.)
Ἀεμιόβλητον, (καὶ σὺ δὲν πᾶ: ὅπου, ἀλλὰ
σὰς δημοσιεύω μόνον ἀπὸ μίαν, ἐλλείπει χώρου.)
Ἐριπῶν Ἄρθος (μετὰ ἔγελον εἰς τὸ καινόν, γο-
σπῆ: βέβαια, κ' ἐγὼ γνωρίζω τί θὰ πῆ μετα-
κῆμος καὶ πόσα βάραινα ἔχει.) Ἀνακρίτικὴν
Βραδύαν (ἀνεκοίμισα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα
ῥάματα μοῦ γράφεις περὶ ἔξετάσεων· αἱ κληροφ-
ρῆσαι σου εἶχον δημοσιεύθῃ.) Ἐξίριστον Ναπολέ-
οντα [E] σὺν νὰ τὸ ἤρσατε, διότι σήμερον
πέρνει ἄλλοθεν, διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐρητῆς
τοῦ Ἀμαροισοῦ.) Βάδον Πάουελ (αἱ προκ-
σεις σου εἰς τὸ προσέχει, τὸ Π. Πνεῦμα ὄρατον·
παραπρῶ με χαρὰν εἰς πάντοτε ῥάσῃ μοῦ στέλλει.)
Παραδείσιον Πητῶν (ἐστάθιζαν καὶ θὰ
κῆρη: ἄλλος τὸ τοιαῦτα πληροφάνειας εἶπα ὅτι
δὲν δημοσιεύω.) Περπολιτὴν Ταξιθεσίδα (ὡ,
αὐτὸ εἶνε πολὺ συνεθισμένον: εἰς πολλὰ σπῆσια
τὰ μνηστορικὰ μου τὰ διαβίβου καὶ οἱ μπα-
μπῆδες κ' αἱ βάραινα, καὶ ὅλοι τέλος πάντων
οἱ μεγάλοι.) Μολὸν Λαδὸς (ἔσπετα ὅσα εὐχαριστῶ
διὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς συστάσεις.) Νεολαί-
αν τῶν Παρισίων (ὁδύνατο, νὰ μὴ σου ἀρέσῃ
ὁ Λαχανάκης περιμενε νὰ ἴδῃ παρακάτω.) Δο-
κίμιον τῆς Θαλάσσης (ποσὰ μικρότερα τῆς ἀρχ-
μῆς εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματικὴν σὲ
συναίρω δι' ἕνα μοῦ γράφεις.) Περπολιτὴν
Αἰγίου, Ψευτικὸν Τριανταφυλλοῦ, Περπολιτὴν
Καρδίαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς εἶδα μετὰ τὴν 18 Δε-
κεμβρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσέχει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ἈΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Ὀκτωβρίου
Ὁ γράψας τὸν λύσαντα, ἐπὶ τῶν ὁπίου δὲν μὴ γράψῃ
εἰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισθῶντων, πᾶσαι εἰς
τὸ Πρακτικὸν μὲν εἰς φακέλους, ὅν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάχια φφ. :

358. Δεξίγρηφος.

Εἰς μέλος τοῦ προσώπου σου
προσθέτω ἕνα γράμμα,
Ὁρεικινὸν φαγώτιον
θὰ κῆρυξ ἐν τῷ ἔμα.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Κοιμιστῶν Ἀπολλωνίου.
359. Στοχευιδόγρηφος.
Φίλου, φίλε, τῆς σοφίας ἕνα γράμμα ἀπαίρων.
Τὸ ἔμα εἰς θὰ ἔχη τῶν ἀρχαίων στρατηγῶν.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Παντείου.

360. Ἀναγραμματισμός.
Χρήσιμον καρπὸν θὶ τῆς
Ὅπως εἴμαι ἂν μάριση.
Καὶ χορὸν τινα χορῶντες.
Ἄν με ἀναγραμματισίης.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Φύου τῆς Ἐρητῆς.

361. Πυραμῆς.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα θά-
* + * = Ἐπιτόρημα. [μου
* + * + * = Δημητριακόν.
* * + * * = Ποιητῆς Ἀρχαῖος.
* * * + * * * = Ἡμέρα.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Κοιμιστῶν Κωσταντίνου.

362. Ἀστέιον Παράγραμμα.
Ἡ Ἑλὴν εἶνε ὄνομα ἱστού.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Τασαίου.

363-364. Μεταμορφώσεις.
1.—Ὁ Ἑλὴν διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Γάλλος.
2.—Ὁ ἔπος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἔπος.
Ἐσπῆλη ὑπὸ Μολυντίου Λασιδάρου.

365. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκδοσῆς τῶν
κάτω λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Μύτα, ἄρθος, αἶρας, ἀβρα, τέλος.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Κοιμιστῶν

366. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων,
ἀποτελοῦν τὸνομα Λύ: οὐκίτητος:
Γῆρας, θράσος, ὄνειρον, διαφορετικῶν, χα-
ρά, μέσσα: ἀσχημος, ζαργανός.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Μενεξεδένιου Μπουκετάκιου.

367. Φωνηεντόλιπον.
μ δ π ε - π σ θ - ε - ε λ σ τ - ρ γ
Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Μενεξεδένιου Μπουκετάκιου.
307. Γρίφος.
Ἐ μὲν μὲν μὲν ἔς ἔς ἔς ἦν.
ἢ μὲν μὲν μὲν ἔς ἔς ἔς τῆς: πᾶσας
ἔς ἔς ἔς ὕλη.
Ἐσπῆλη ὑπὸ τῆς Μελίτιδος.

Τέλος τοῦ 69ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τοῦ προσεχέως φύλλου ἀρχεταὶ νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28
292. Διακεδαίμων (ἀ κα δαίμων.) — 297.
Κάλλος-ἄλλος: — 294. Ἡ ὄρετα.
295. Σ 296-297. 1. Ἐλυστα ἐν
Μ Γ Σ ἀστέιον παράγραμμα. 2. Ἐ-
Μ Η Ν Ι κλασι-τόσον, ποῦ ἦταν μί
Σ Υ Ν Ε Τ Ο Σ ἀρῆδα. — 298. Ἡ δύναμις
Σ Ι Τ Ο Σ τοῦ τοῦρου ἔγκειται εἰς τὰ
Σ Ο Σ κέρτα, τοῦ κῆρυξον εἰς
τῆς ὀδόντας καὶ τοῦ ἀν-
τρώπου εἰς τὸ λογικόν. —

299. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῶν γραμμάτων Α καὶ Ξ
σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΜΑΥΣΕΙΚΑ (ΜΑΥ-
της, Σίσυρα, ΚΑΡῆς.) — 300. Ἄνθρωπε, νὰ τι
ἤρσατε, δει κῆρυξ θὰ τὸ εὔρη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

(Ἡ λέξις λέπει 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μα-
λέπει 5 μόνον. Ἀνάχιστος ἔως 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ἀναχιστῆται τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. Ἡ πρῶ-
θη δημοσιεύσις περὶ γράμμα πρῆμα νὰ εἶνε πολὺ ἀναρῶν
στα καὶ νὰ φθῆσιν εἰς τὸ Πρακτικὸν μέχρι τῆς μεση-
μέρας τῆς ἑσπερας τοῦ ἑσπῆτικῶν διὰ τὸ φύλλον τῶν
ἀρχαίων τοῦ Σαββάτου, ἄλλως ἴστανον διὰ τὸ ἀσπῆτικόν.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δε-
Λιόρα, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν: Mr. Teliordha-
djoglou, Legation Hellenique, Constan-
tinople (A-47)

Ἀγγέλλονται:
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωρος)
Διηγήματα
ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
Τόμος: κομψότατος ἐκ 12 τυπογραφικῶν
φύλλων, με εἰκονογραφημένον πρῆγμα ἑν-
εξῶφυλλον.
ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 3
Διὰ τοὺς ἐγγραφομένους καὶ προπληρω-
νόμενους μέχρι τέλους Αὐγούστου 1901 τὸ
ἑσπῆτικόν.
Σημειώσεις. Οἱ ἐγγραφομένοι διὰ τὴν
δευτέραν Σειρὰν, ἂν δὲν ἤσαν συνδρομη-
ταὶ τῆς πρῶτης ἐκδοσῆς Πρώτης, ἐν-
δύναται, ἂν θέλουν, νὰ ποικιλήσων καὶ ταῦτην.
Ἐναποστέλλοντες ἕτερα φρ. 3.